

တက္ကသိုလ်ရွှေရီဝင်း

မှော်ဆရာကြီး၏လက်ဆောင်များ

နှိုင်း နှိုင်း ငို တ က ဘ ပုံ ပြင် မျှ ဘ ဝ

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်ထုတ်
ဈေးနှုန်းချိုသာ၍
ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းမွန်ကာ
ဖတ်ရှုရာတွင် စွဲမက်ဖွယ်ဖြစ်သော
ပုံပြင်စာအုပ်များ

မောင်ဗိုလ်မွှေး၏

မြန်မာ့ရိုးရာ ပုံတိုပတ်စများ

ဂေါက်တာခင်ရီဝင်း၏

မင်္ဂလာမောင်မယ် ကမ္ဘာ့ပုံပြင်များ - ၁

ဂေါက်တာခင်ရီဝင်း၏

မင်္ဂလာမောင်မယ် ကမ္ဘာ့ပုံပြင်များ - ၂

ဂေါက်တာခင်ရီဝင်း၏

မင်္ဂလာမောင်မယ် ကမ္ဘာ့ပုံပြင်များ - ၃

ကြည်နိုင်၏

မောင်ကျန်တစ်တို့နှင့် မြန်မာစကားပုံ ပုံပြင်များ

ကြည်နိုင်၏

မကောင်းကြံတန်ပြန်ထိနှင့် မြန်မာစကားပုံ ပုံပြင်များ

ကြည်နိုင်၏

နံ့စုတ်ငှက်ငယ် စကားကြွယ်နှင့် မြန်မာစကားပုံ ပုံပြင်များ

မောင်မောင်သက်(ဂျပန်)၏

ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များ

တက္ကသိုလ်ရွှေရီဝင်း၏

မှော်ဆရာကြီး၏ လက်ဆောင်များနှင့် နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ

တက္ကသိုလ်ရွှေရီဝင်း၏

ထူးဆန်းသောကမ္ဘာလိပ်နှင့် နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ

SYW0002

1,000.00 KS

မှော်ဆရာကြီး၏လက်ဆောင်များနှင့်နိုင်ငံတော်အပူပြင်များ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၁၀၀၈၈၀၉၀၇ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၁၀၀၀၄၀၁၀၈ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို m.s.o ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊
စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ-
ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က ပထမ
အကြိမ် စောင်ရေ - ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် တန်ဖိုး
၁၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာဆုပံ့ချုပ် ကိုခြင်

မာတိကာ

- စာရေးသူ၏အမှာ	၃
၁။ မှော်ဆရာကြီး၏ လက်ဆောင်များ (ဖင်လန်)	၅
၂။ လိုတရနာရီ (ဘယ်လ်ဂျီယန်)	၁၂
၃။ မင်းသမီးလေးနှင့် ထူးဆန်းသောမြွေ (ဂျစ်ပစီ)	၁၉
၄။ ကံကောင်းသူ ကုန်သည်လေး (ဘာမိုး)	၂၆
၅။ နတ်မြင်းပျံ (ပြင်သစ်)	၃၃
၆။ ရှင်မွေးလွန်းနှင့် မင်းနန္ဒာ (မြန်မာ)	၄၁
၇။ ငမိုးရိပ်မိကျောင်း (မြန်မာ)	၄၉
၈။ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသမိုင်းပုံပြင် (မြန်မာ)	၅၅
၉။ ကျောက်ခွဲသမားလေး ဆန်ကို (ဂျပန်)	၆၀
၁၀။ မိဘမောင်ဖားညီအစ်ကိုတွေကြားမှ (ဟော်လန်)	၆၅
၁၁။ တံငါသည်လေးချန်လီးနှင့် နဂါး (တရုတ်)	၇၁
၁၂။ ရွှေရောင်အဆင်းရှိသော ငှက် (ဂျာမနီ)	၇၅
၁၃။ ပညာရှိ ကုလားအုတ်မောင်းသမားလေး (အာရပ်)	၈၃
၁၄။ မျက်လှည့်ဆရာကြီး၏ တပည့် (ဂျာမနီ)	၉၁

၁၅။	ဘိလိလာနှင့် ပြောင်းဖူးစေ့လည်ဆွဲ (ဂျာမနီ)	၉၇
၁၆။	ပြုစားတတ်သော သမင်လေး (ပြင်သစ်)	၁၀၁
၁၇။	ပန်းရနံ့ (ပြင်သစ်)	၁၁၀
၁၈။	ထူးဆန်းသော ကြိတ်ဆုံ (ဟော်လန်)	၁၁၅
၁၉။	နှင်းဘုရင်မ (နော်ဝေး)	၁၂၀
၂၀။	မေမေချုပ်ပေးသော ဦးထုပ်လေး (ဆွစ်ဇာလန်)	၁၂၇
၂၁။	ဝါးပင်ငယ်၏ ဇာတ်လမ်းလေး (ဂျပန်)	၁၃၃
၂၂။	တိရစ္ဆာန်သုံးကောင် (ဟန်ဂေရီ)	၁၃၉
၂၃။	သေမင်းကို ရှာဖွေသူများ (အင်္ဂလန်)	၁၅၃
၂၄။	ကိုယ်ပျောက် ပိုးအင်္ကျီ (ဂျပန်)	၁၆၃
၂၅။	အစွမ်းထက်သော ငါးနီလေး (စပိန်)	၁၆၈
၂၆။	သဘောသားလေး ဆင်းဘတ် (အာရပ်)	၁၇၅

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ...” ဟု အစချီသော ပုံပြင်များကို စာရေးသူ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကပင် မိဘ ဘိုးဘွားတို့ထံမှ ကြားနာ ပျော်ပိုက်ခဲ့ ရပါသည်။

ကျောင်းနေချိန်ရောက်၍ စာဖတ်တတ်သည့်အခါတွင်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် ပုံပြင်စာအုပ်များနှင့် ဖတ်ရှု မွေ့လျော်ခဲ့ရပါသည်။ ထို့ပြင် သူငယ်ချင်းများနှင့် ကြားဖူးမှတ်ဖူးရာ ပုံတိုပတ်စများ အပြန်အလှန် ပြောကြရင်းနှင့် ပုံပြင်ကို မေ့မရခဲ့ပါ။ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသော အခါတွင် မိမိ၏ ရင်သွေးများကို “ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ...” ဟု အစချီ ကာ ပုံပြင်များကို မှတ်မိစွဲလမ်းစွာ ပြန်လည် ပြောပြနေရပါပြီ။

ထိုကဲ့သို့ပင် ပုံပြင်များသည် အစဉ်နုပျိုလန်းဆန်းစွာ ခေတ် အဆက်ဆက် လူကြီး၊ လူငယ်၊ ကလေးများ၏ရင်ထဲတွင် အဆင့်ဆင့် ကူးပြောင်း ရှင်သန်မြဲ ရှင်သန်လျက် ရှိပါသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနှင့် ခရီးဆက်လာ ခဲ့သော ပုံပြင်များစွာတို့သည် အချိန်ကြာညောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ပျောက်ကွယ် မှိန်ဖျော့သွားမည်ဆိုလျှင် အလွန်နှမြောဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါ သည်။ နိုင်ငံတကာတွင် ကလေး၊ လူကြီး ဖတ်ချင်စဖွယ် ပုံပြင် စာအုပ်များစွာကို ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက် ရှိသော်လည်း စာရေးသူတို့

နိုင်ငံမှာမူ ပုံပြင်စာအုပ်များ အခန်းကဏ္ဍကို ကျယ်ပြန့်စွာ မတွေ့ရ နိုင်သေးပါ။

ယခု စုစည်းထားသောပုံပြင်များမှာ စာရေးသူ ကြားဖူး၊ ဖတ်ဖူး ၍ မှတ်သားထားသမျှကို စုဆောင်းထားသောပုံပြင်များ ဖြစ်ပါသည်။ ပုံပြင်များမှာ မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် နိုင်ငံအရပ်ရပ်မှ ရိုးရာပုံပြင်များ ဖြစ်ပါသည်။

ပုံပြင်ချစ်သူ ကလေး၊ လူကြီးအားလုံးအတွက် စာရေးသူ စုဆောင်းထားသော “ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ...” ဟု အစချီထားသော ပုံပြင်များကို စာဖတ်သူအားလုံးနှင့် ပြောပြ မျှဝေခံစားစေချင်သော စေတနာ ဖြစ်ပါသည်။

တက္ကသိုလ်ရွှေရိဝင်း

မွန်ဆရာကြီး၏လက်ဆောင်များ (စင်ပန်)

မှော်ဆရာကြီး၏ လက်ဆောင်များ

ရှေးရှေးတုန်းက ဖင်လန်နိုင်ငံတွင် လူငယ်တစ်ယောက်သည် မိမိ၏ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် မိမိဘာသာ ရပ်တည်နိုင်ရန်အတွက် လေးနှင့်မြား ကိုယူကာ အိမ်မှထွက်လာသည်။ သူသည် ထင်းရှူးပင်များ ထူထပ်သော တောင်စောင်းတစ်လျှောက် လှည့်လည်၍ သွားနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ယခုလို တောတွင်းသွားရင်းနှင့် ငွေကြေးများရမည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။

သူ၏ ယုံကြည်ချက်သည် နေ့အလင်းရောင် ကုန်ဆုံး၍ ညအမှောင်သို့ ရောက်လာသောအခါ ပြောင်းရတော့မလို ဖြစ်လာသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သစ်တောထူထပ်သော ဤအမြဲစိမ်းသစ်တောထဲတွင် ဝံပုလွေများ၏ အူသံများသည် ညအချိန်တွင် ဆူညံနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အိမ်ပြန်ပြီး နောက်တစ်ရက် မှပင် ထွက်၍အလုပ်ရှာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ အိမ်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် သူသည် အိမ်ပြန်ရန်လမ်းကို မမှတ်မိတော့ချေ။

ညမိုးချုပ်လာလေ ကြောက်ရွံ့လာလေ ဖြစ်နေသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်လျှောက်မှာလည်း သားကောင်များ၏ အသံများမှာ ဆူညံနေလေသည်။ ထိုစဉ်တွင် မှော်ဆရာကြီးတစ်ဦးသည် နောက်မှ ဝံပုလွေတစ်အုပ် ဝိုင်းရံလျက် ထွက်ပြေးလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်ရသော လုလင်ငယ်သည် ကြောက်စိတ်များ ပျောက်သွားပြီး သတ္တိများ အလိုလို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် လေးကိုအသင့်ပြင်ကာ မြားတစ်စင်းထည့်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှ လိုက်လာသော ဝံပုလွေ၏ အသည်းနှလုံးဆီသို့ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ပထမဝံပုလွေကို မြားထိမှန်ပြီးသည့်နောက် မြားတစ်စင်းကို ဆက်တိုက် ပစ်လွှတ်ပြန်သည်။ သို့နှင့် ဝံပုလွေသုံးကောင် မြေပေါ်တွင် လဲကျ သေဆုံးသည်ကို မြင်ရသော အခြား ဝံပုလွေတို့သည် လှည့်ပြီး ပြေးကြလေသည်။

မှော်ဆရာကြီးက “ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ကလေးရယ်၊ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့အသက်ကို ကယ်လိုက်တာပါပဲ၊ ဦးရဲ့အိမ်ကို အခု လိုက်ခဲ့ပါ၊ နောက်တစ်နေ့ကျရင် မင်းလိုချင်တဲ့အရာကို ဦးပေးပါ့မယ်” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုလေသည်။

လုလင်ကလည်း “ကျွန်တော် ဒီတစ်ညတည်း ခိုခွင့်ရရင် တော်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး” ဟု ပြန်ဖြေသည်။ လုလင်ငယ်သည် မှော်ဆရာကြီးခေါ်ရာနောက်သို့ ပျော်ရွှင်စွာ လိုက်သွားလေသည်။ မှော်ဆရာ၏အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ညစာကို အားရပါးရစားပြီး မှော်ဆရာကြီးပေးသော အိပ်ရာထက်တွင် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မှော်ဆရာအိမ်တွင် အလုပ်လုပ်သော မိန်းကလေးက လာရောက်၍ နှိုးလေသည်။ ပြီးလျှင် “ရှင်ဟာ ကျွန်မအရှင်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်လိုက်တဲ့အတွက် ရှင့်ကို လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ပြောပြမယ်၊ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင့်ကို ဆရာကြီးက တစ်ခုခုတောင်းဖို့ ခွင့်ပြုရင် တတိယမြင်းစောင်းမှာ ရှိတဲ့မြင်းကို ရှင့်အတွက် ဆုအဖြစ် တောင်းပေးတော့” ဟု ပြောလေသည်။

လုလင်ငယ်သည် မိန်းကလေး၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း

မှော်ဆရာကြီးက ဆုလာဘ်အဖြစ် လိုချင်သည်ကို တောင်းခိုင်းသော အခါ တတိယမြင်းစောင်းမှ မြင်းတစ်ကောင်ကို တောင်းလေသည်။ မှော်ဆရာကြီးက “ကောင်းပြီလေ ယူပေါ့၊ မင်းက ငါ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ပဲ။ မင်းတောင်းတာ ပေးရမှာပေါ့။ နောက်ပြီး ဟောဒီ တယောနဲ့ တယောထိုးတံကို ယူသွားဦး၊ မင်း တကယ်လို့ အသက် အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့လို့ရှိရင် သူ့ကို တီးပေတော့” ဟု ပြောကာ ပေးလိုက်သည်။

လုလင်ငယ်သည် မှော်ဆရာကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားကာ မြင်းပေါ်ခုန်တက်ပြီး သူ့အိမ်ရှိရာဆီသို့ ခရီးဆက်လာခဲ့လေသည်။ မြင်းစီး၍ ခရီးသိပ်မရောက်ခင် မြင်း၏ပါးစပ်မှ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် လုလင်ငယ်သည် အလန့်တကြား ဖြစ်ရလေသည်။ “ငါကတော့ မင်းကို အခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်တာကို မထောက်ခံချင်ဘူး၊ မင်းအိမ်က မင်းထွက်ပြေးလို့ မင်းအဖေက မင်းကိုစိတ်ဆိုးပြီး ရိုက်မှာသေချာတယ်၊ ဒီတော့ မင်းရဲ့ဘဝရှေ့ရေး အတွက် ပိုက်ဆံရှာတာကို အရင်လုပ်ပါ၊ ပြီးတော့မှ မင်းအိမ်ပြန်ချင်သေးတယ်ဆိုရင် ပြန်ပေါ့၊ ငါအကြံပေးချင်တာတော့ ဘုရင့်နန်းတော် ဘက်ကို သွားပြီး ငါတို့အတွက် ဘာများ ကံစီမံတာရှိသလဲဆိုတာ သွားကြည့်ချင်သေးတယ်” ဟု မြင်းက လူ့စကားပြောလာသည်။

လုလင်ငယ်ကလည်း မြင်းအကြံပေးသည့်အတိုင်း လိုက်နာရန် အဆင်သင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဘုရင့်နန်းရင်ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် မြင်းကိုအလွန်သဘောကျသဖြင့် ထိုမြင်းကိုရောင်းရန် ပြောသည်။ မြင်းတန်ဖိုးအတွက်လည်း လုလင်ကြိုက်သလောက် တောင်းရန် ပြောလေသည်။

မြင်းက တစ်ဖန်လုလင်ငယ်လေးကြားရုံ တိုးတိုးလေးဖြင့် “ငါ့ကို မရောင်းပါနဲ့၊ ဘုရင်ကို ဘုရင့်မြင်းစောင်းမှာ တည်းခိုခွင့်တောင်း၊ နောက်ပြီး ဘုရင်ကြီးကသာ မြင်းစောင်းမှာ နေခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ဘုရင့်

မြင်းစောင်းက မြင်းတွေအားလုံးဟာ ငါ့လိုပဲ လှသွားလိမ့်မယ်လို့ ပြော”
ဟု သင်ပေးလေသည်။

ဘုရင်ကြီးလည်း လူငယ်က အထက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြသော
အခါ သဘောတူလိုက်သည်။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ဘုရင့်
မြင်းစောင်းရှိ မြင်းအိုကြီးများမှာ နုပျိုလာကာ လှပြီ၊ ချောပြီသော
မြင်းများမှာ ပိုမို ချောလာကြသည်။ ဘုရင်ကြီးလည်း အလွန်သဘော
ကျကာ လူငယ်အား ဆုတော်ငွေများစွာ ပေးလေသည်။

နန်းတော်ထဲတွင် လူလင်ငယ်အား သဘောမကျသူတစ်ယောက်
တော့ ရှိလေသည်။ ထိုသူမှာ မြင်းများကို ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်းရသော
မြင်းထိန်းဖြစ်သည်။ ဘုရင့်မြင်းထိန်းမှာ လူငယ်ကို လုံးဝ မနာလို
ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကြီးအား ဤလူငယ်သည် ဘုရင့်အား
လှည့်စားနေကြောင်း၊ လိမ်လည်နေကြောင်း လျှောက်တင်သည်။

ဘုရင်ကြီးကလည်း “ဒီကောင်သာ တကယ်လို့ ငါ့ကိုလိမ်
တာဆိုရင် ငါ ပေါ်အောင်လုပ်ရမှာပဲ” ဟု ကြိမ်းဝါးကာ လူငယ်အား
ခေါ်၍ “မင်းဟာ သိပ်ကိုတော်ပါပေတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မင်း တော
ထဲကိုသွားပြီး ငါ့ရဲ့မိဖုရားကြီးကို ရအောင်ရှာပေးပါ၊ ငါ့မိဖုရားကြီး
ဟာ ငါနဲ့အတူ တောလည်သွားရင်း ပျောက်သွားတာ ခုနစ်နှစ်လောက်
ရှိပြီ” ဟု ပြောလေသည်။

လူငယ်လေးသည် ဘုရင်၏ မိန့်ကြားချက်ကို ကြားသောအခါ
အလွန်စိတ်ပျက်သွားလေသည်။ သို့သော် ဟန်မပျက် ခေါင်းငုံ့ အံ့ရိ
အသေပေးကာ မှော်ဆရာပေးလိုက်သော မြင်းကို ကုန်းနှီးကြိုး တပ်
ဆင်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့မှ သက်ပြင်းချကာ “ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”
ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ မြင်းက “အလွယ်လေးပါကွာ၊ ဖြစ်ပုံကတော့ကွာ၊
ငါဟာ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မိဖုရားကြီးပဲ၊ မှော်ဆရာကြီးက
ငါ့ကို အခုလိုဖြစ်အောင် ပြုစားထားတာ၊ ငါ့ကို ပင်လယ်ထဲကို စီး

သွားပါ။ ဟိုကျရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ တွေ့ရမယ်” ဟု ပြောပြသည်။
လူငယ်သည် သူ့ကိုပြောသည့်အတိုင်း မြင်းကို ပင်လယ်ဆီသို့
မောင်းနှင်သွားသည်။ ပင်လယ်ရေကို မြင်းထိသည်နှင့် မြင်းသည်
ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလွန်လှပချောမောသော မိဖုရားကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲ
သွားသည်။

ဘုရင်သည် မိဖုရားကြီးကို ပြန်ရသော်လည်း မကျေနပ်သေး
ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရင်မြင်းထိန်းက လူငယ်သည်
ဘုရင်ကြီး၏အသက်ကို သတ်ရန်အတွက် ကြံစည်နေကြောင်း ကုန်း
တိုက် ပြောဆိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူငယ်အား
ကြိုးဆွဲချသတ်ပစ်ရန် အမိန့်ပေးလေသည်။ လူသတ်ကုန်းသို့ ရောက်
သောအခါ လူငယ်က “ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တစ်ခုတော့
ခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော် မသေခင် ကျွန်တော့်ရဲ့တယောကို တီးခွင့်ပေး
ပါ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

လူငယ်၏ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဘုရင်ကြီးက သဘောတူ ခွင့်ပြု
လိုက်သည်။ သို့သော် လူရွယ်စတင်၍ တယောတီးသည်နှင့် ဘုရင်
အပါအဝင် လူတိုင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်ဘဲ ကကြလေ
သည်။ လူတိုင်းသည် ကကြရာမှာ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် လူရွယ်ကို
ကြိုးကွင်းစွပ်ရန်ပင် အားမရှိတော့ချေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့သည် လူရွယ်အား ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး
သတ်ရန် လုပ်ကြံပြန်သည်။ လူရွယ်က တစ်ဖန် “ကျွန်တော့်ကို
နောက်ဆုံးတစ်ခု တောင်းဆိုခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော် တယောထိုးတာနဲ့
သီချင်းတီးခွင့် ပေးပါ” ဟု ပြောလေသည်။

ဘုရင်ကြီးမှာ မကျေနပ်ဖြင့် ခွင့်ပြုရလေသည်။ သို့သော်
သီချင်းမတီးခင် ဘုရင်ကြီးက သူ့ကို သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ကြိုးနှင့်
ချည်နှောင်ထားရန် တောင်းဆိုသည်။ ပါးစပ်မှလည်း “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ငါ မကဘဲနေမယ်” ဟု အော်၍ ပြောလေသည်။

ဘုရင်ကြီးအား သစ်ပင်တွင် ချည်နှောင်ပြီးသည်နှင့် လူငယ်သည် စတင်၍ တီးလေသည်။ ချက်ချင်းပင် ဘုရင်ကြီးကို ချည်နှောင်ထားသော သစ်ပင်သည် စ၍ ကလေသည်။ ထိုသစ်ပင်သည် ကရင်းကရင်း အမြစ်မှ ကျွတ်ထွက်ကာ လူများနှင့် ဝေးရာဆီသို့ ပျောက်ကွယ်သွားသည်မှာ ယနေ့ထက်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် လူငယ်သည် မိဖုရားကြီးကို လက်ထပ်ကာ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်လေသည်။ ပြီးလျှင် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အသက်ထက်ဆုံးနေ့ထိုင်လေသည်။

လှိုင်စာရနာဂီ
(ဘယ်လ်ကျီယနီ)

လိုတရနာရီ

ရှေးရှေးက ဘယ်လ်ဂျီယန်နိုင်ငံရှိ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်တွင် သား
သုံးယောက် ရှိလေသည်။ ၎င်းတို့သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်
တစ်လှည့်စီ စီးပွားရှာ ထွက်ကြသည်။

သားအကြီးဆုံးသည် အလွန်လှပသော မြင်းများဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ သားအလတ်သည် အလွန်အဖိုးတန်ပြီး လှပသော အဝတ်
အစားများနှင့်လည်းကောင်း အသီးသီး ပြန်လာကြလေသည်။ ဖခင်
ဖြစ်သူ သူဌေးကြီးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုလေသည်။

သားအငယ်ဆုံး ဂျင်နစ်သည် အစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် မတူချေ။
အိမ်တွင်လည်း 'အစ်ကိုနှစ်ယောက်လို အဖော်မရချေ။ အိပ်လိုက်
စားသောက်လိုက်နှင့် အချိန်ကုန်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဖခင် သူဌေးကြီးက “မင်းက မင်းကိုယ်မင်း
အထင်ကြီးပြီး အလိုလို ကြီးပွားချမ်းသာမယ်ထင်ရင်တော့ မင်း
ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပေတော့ လူမိုက်ရေ၊ ငါကတော့ မင်းသွားရင်
မျက်စိအနောက်သက်သာလို့ သာတောင်ကြိုက်သေးတယ်” ဟု ပြော
လိုက်သည်။ ဂျင်နစ်အဖို့ ယခုကဲ့သို့ ဖခင်၏အဆုအဆဲကို ခံနေကျ
ဖြစ်နေပေပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖခင်၏စကားအဆုံးတွင် မနာကြည်
သည့်အပြင် လေလေးချွန်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

လမ်းခရီးတွင် သိုးကျောင်းသားတစ်စုသည် သိုးထိန်းရန် မွေးထားသော ခွေးကို မကျေနပ်သဖြင့် သတ်ရန်ပြုနေသည်ကို တွေ့လေသည်။

ဂျင်နစ်က “ဒီခွေးရဲ့ အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို မွေးပါ့မယ်” ဟု တောင်းသဖြင့် သိုးထိန်းများက သဘောတူလိုက်သည်။ ဂျင်နစ်သည် ထိုခွေးနှင့် ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

ဂျင်နစ်နှင့် ခွေးတို့သည် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ လယ်သမား တစ်ယောက်၏ ဇနီးသည် သူ့အိမ်တွင် မွေးထားသော ကြောင်သည် ကြွက်များကို မခုတ်သဖြင့် ရေတွင်နှစ်သတ်ရန် လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဂျင်နစ်က “ကြောင်လေးအသက်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို မွေးပါ့မယ်” ဟု တောင်းလေရာ သဘောတူပြီး ပေးလိုက်လေသည်။

ခရီးဆက်၍ မကြာမီတွင် ကလေးတစ်စုသည် မြွေငယ်တစ်ကောင်ကို ရိုက်သတ်ရန် လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဂျင်နစ်က ကလေးများအား “ဒီမြွေလေးကို မသတ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့သူ့ကို ခေါ်သွားချင်လို့ပါ” ဟုတောင်းရာ ကလေးများကလည်း သဘောတူလိုက်သည်။

ဂျင်နစ်သည် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ သူ့နောက်မှ ခွေး၊ ကြောင်နှင့် မြွေငယ်တို့ လိုက်လာကြသည်။ မြွေငယ်သည် နောက်မှလိုက်လာရင်း ဗြန်းစားကြီး “ဂျစ်နစ်” ဟု အော်၍ခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ “ကျွန်တော် ဟာ မြွေမင်းသားတစ်ပါးဖြစ်ပါတယ်၊ အခု ကျွန်တော် မြွေမင်းကြီးကို ခစားဖို့ နောက်ကျနေပါပြီ၊ ဒါကြောင့် အခု ကျွန်တော်နဲ့အတူ မြွေမင်းကြီးဆီ လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဟိုရောက်ရင် ခင်ဗျားက အဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးကို ပြောပြပါ၊ ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်လာတာကိုပါ ပြောပြပါ၊ အဲဒီအခါမှာ မြွေမင်းကြီးဟာ သိပ်သဘောကျပြီး ခင်ဗျားကို

ဆုလာဘ်ပေးဖို့ လိုချင်တာတောင်းဖို့ ခွင့်ပြုလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို လိုချင်တဲ့ဆု တောင်းတဲ့အခါ သတိထားရမယ်၊ ခင်ဗျား ဘာတောင်းရမလဲဆိုတော့ ဂူထဲမှာချိတ်ထားတဲ့ နာရီကို တောင်းပေတော့၊ အဲဒီနာရီက အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ လိုတရနာရီပဲ ဖြစ်တယ်၊ မင်းလိုချင်တာရှိရင် နာရီနဲ့မျက်နှာပြင်ကို လက်နဲ့ပွတ်ပြီး တလိုက်ရုံပါပဲ” ဟု ရှင်းပြသည်။

ဂျင်နစ်သည် မြွေငယ်ပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာပြောဆိုလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြွေမင်းကြီးက လိုတရနာရီကို ဆုအဖြစ်ပေးလိုက်သည်။ သို့နှင့် ဂျင်နစ်သည် ခွေး၊ ကြောင်တို့နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ အလွန်မှောင်မည်းသော တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုတောအုပ်ထဲတွင် အစာလည်း မရှိ၊ တည်းခိုစရာလည်း မရှိချေ။

ဂျင်နစ်သည် နာရီကို ပွတ်တိုက်ပြီး “ငါ့အတွက် ဒီနားမှာ အိမ်လေးတစ်လုံးလောက် လိုချင်တယ်၊ ပြီးတော့ မီးဖိုပေါ်မှာလည်း သောက်စရာ ဟင်းအိုး အဆင်သင့်ဆူပွက်နေပါစေ။ ဒယ်အိုးပေါ်မှာလည်း အမဲသားဟင်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါစေ၊ ငါ့ရဲ့ခွေးအတွက်လည်း မွှေးရနံ့သင်းနေတဲ့ အရိုးနဲ့ ကြောင်အတွက်ကတော့ မလိုင်အပြည့်ပါတဲ့ နွားနို့ရပါစေ” ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဆုတောင်းလိုက်ပြီး မကြာမီမှာပင် သူ့ဆုတောင်းသည့်အတိုင်း အိမ်ငယ်တစ်လုံးကို အသင့်တွေ့ရသည်။ ထိုအိမ်ထဲတွင် ဂျင်နစ်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေ ခွေးနှင့် ကြောင်တို့သည် အေးချမ်းစွာ နားနေကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဂျင်နစ်သည် သူ၏ အိမ်ရှိရာဆီသို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ သို့သော် အိမ်ရှေ့တွင် အိမ်မှထွက်သွားစဉ်က အတိုင်း အဝတ်ဟောင်းများနှင့် ရပ်နေသော ဂျင်နစ်ကို တွေ့ရသော သူ့ဖခင်သည် အလွန်စိတ်ဆိုးကာ အိမ်ထဲမှ နှင်ထုတ်လေသည်။

ဂျင်နစ်သည် ဖခင်ရှေ့မှထွက်လာပြီး အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ လိုတရနာရီကို ပွတ်လိုက်ပြီး ထူးဆန်း

လှပသော နန်းတော်ကြီးတစ်ခုကို တလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ဖခင်ထံသို့သွားပြီး “အဖေဟာ ကျွန်တော် အိမ်ပြန် လာတာကို လိုလိုချင်ချင် မကြိုခဲ့ဘူး၊ ဒီတော့ အဖေ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ခိုင်းရလိမ့်မယ်၊ အဖေ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေအားလုံးကို ဒီ နန်းတော်ထဲ ဖိတ်ပေးပါ၊ အဖေကိုယ်တိုင်ကတော့ နန်းတော်ကိုသွားပြီး ဘုရင်ကြီးနဲ့ သမီးတော်ကို သွားပြီးဖိတ်ပါ” ဟု ပြောလေသည်။

ဂျင်နစ်၏ဖခင်သည် ကြိမ်လုံးဆွဲကာ ဂျင်နစ်ကို အိမ်မှ မောင်း ထုတ်လေသည်။ သို့သော် အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အလွန်ခမ်းနား လေသော နန်းတော်ကြီးကို မြင်ရသောအခါ အလွန်အံ့ဩသွားပြီး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားသည်။

ဂျင်နစ်က ထပ်ပြီး “အဖေ ဘုရင်နဲ့ သမီးတော်ကို သွားပြီး ဖိတ်ပါ” ဟုပြောပြီး နာရီကိုပွတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ရွှေရောင်မြင်းရထား ကြီးသည် မြင်းခြောက်ကောင်ကလျက် ရတနာများ တဖျတ်ဖျတ် စီခြယ်ကာ ပေါ်လာသည်။ ဂျင်နစ်၏ ဖခင်သည် နန်းတော်သို့ ချက် ချင်းပင် ထွက်သွားသည်။ မကြာမီပင် ဂျင်နစ်၏ဖခင်သည် ဘုရင်နှင့် သမီးတော်ကိုခေါ်ဆောင်ကာ ပြန်လာသည်။ အပြန်ခရီးတွင် လမ်းမှာ အလွန်လှပ သစ်လွင်ပြီး ကျောက်စရစ်ခဲများ ခင်းကျင်းထားသော လမ်းသစ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဘုရင်ကြီးမှာလည်း အရာရာကို ကြည့်ပြီး အလွန်အံ့ဩနေ သည်။ ညစာစားပွဲကိုလည်း အစောင့် ၁၂ ယောက်က ရွှေပန်းကန်ပြား များဖြင့် တည်ခင်းကြပြီး အစားအသောက်များမှာလည်း အလွန် ကောင်းမွန်လေသည်။ ညစာစားအပြီးတွင် ဘုရင်ကြီးက ဂျင်နစ်၏ ဖခင်အား ဂျင်နစ်ကို သူ့သမက်အဖြစ် သဘောတူရန် ဆိုလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို တခမ်းတနား ကျင်းပလေသည်။ ဂျင်နစ်နှင့် ဘုရင့်သမီးတော်တို့သည် ထူးဆန်းသော နန်းတော်ကြီးတွင် နေထိုင်ကြသည်။ သို့သော် ဘုရင့်သမီးတော်သည်

mgyc.com

ဂျင်နစ်နှင့် နေရသည်ကို မပျော်ချေ။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် ဂျင်နစ်၏ လိုတရနာရီကို ခိုးယူပြီး သူနှင့် သူ၏ နန်းတော်ကို ပင်လယ်၏ အလယ် တွင် ပြောင်းရွှေ့ကာ နေထိုင်လေသည်။

ဂျင်နစ်သည် အလွန်စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ရလေသည်။ သူ့အဖေ နှင့် သူ့မိတ်ဆွေများက သူ့ကို ဟားတိုက်၍ လှောင်ပြောင်ကြသည်။ မကြာမီတွင် ဂျင်နစ်သည် သူ၏အဖော် ခွေးနှင့် ကြောင်ကိုခေါ်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ညတွင် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် နားနေစဉ် သစ်ပင် ပေါ်တွင် ကျီးနှစ်ကောင် စကားပြောနေသည်ကို ကြားရသည်။ ကျီး တစ်ကောင်က “ပင်လယ်ကို ဖြတ်ပြီးသွားရတာ တော်တော်လွယ် သွားပြီကွ၊ အခုလို လေတိုက်တဲ့ ဆောင်းတွင်းမှာတောင် သွားရတာ လွယ်တယ်၊ သာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ အလယ်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း နန်းတော်ပေါ်လာလို့ပဲကွ” ဟု ပြောသည်။ တခြား ကျီးကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ထောက်ခံသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂျင်နစ်က ခွေးကို ပြောသည်။

“မင်း ဒီပင်လယ်ကိုဖြတ်ကူးပြီး နန်းတော်ဆီကို သွားပေတော့၊ ကြောင်ကတော့ ခွေးရဲ့ကျောကုန်းပေါ် တက်ပြီး သွားပေါ့၊ ပြီးလို့ ဟိုရောက်ရင် ငါ့ရဲ့ ဆိုးဝါးယုတ်မာတဲ့ မိန်းမဆီက နာရီကို ပြန်ပြီး ခိုးခဲ့ပေတော့၊ ပြီးရင် နာရီကြီးကို ပါးစပ်ထဲမှာကိုက်ပြီးယူခဲ့၊ ခွေးက လမ်းမှာ ကြောင်ကို စကားမပြောဖို့ သတိထားရမယ်၊ ဒါမှ ပါးစပ်က နာရီ ပြုတ်မကျမှာ” ဟု မှာလိုက်သည်။

အလုပ်ကိစ္စ အားလုံးသည် အဆင်ပြေစွာ ပြီးစီးခဲ့လေသည်။ သို့သော် ကမ်းနားသို့ ရောက်ခါနီးတွင် ခွေးက ကြောင်အား မေးခွန်း တစ်ခု မေးလိုက်ရာ ကြောင်သည် ပါးစပ်ဟလိုက်သဖြင့် နာရီသည် ရေထဲသို့ ကျသွားလေသည်။ ထိုအခါ ကြောင်သည် ငါးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းပြီး ထိုငါးကို ရေအောက်ရှိနာရီကို ဆယ်စေသည်။ အကယ်၍

mgyc.com

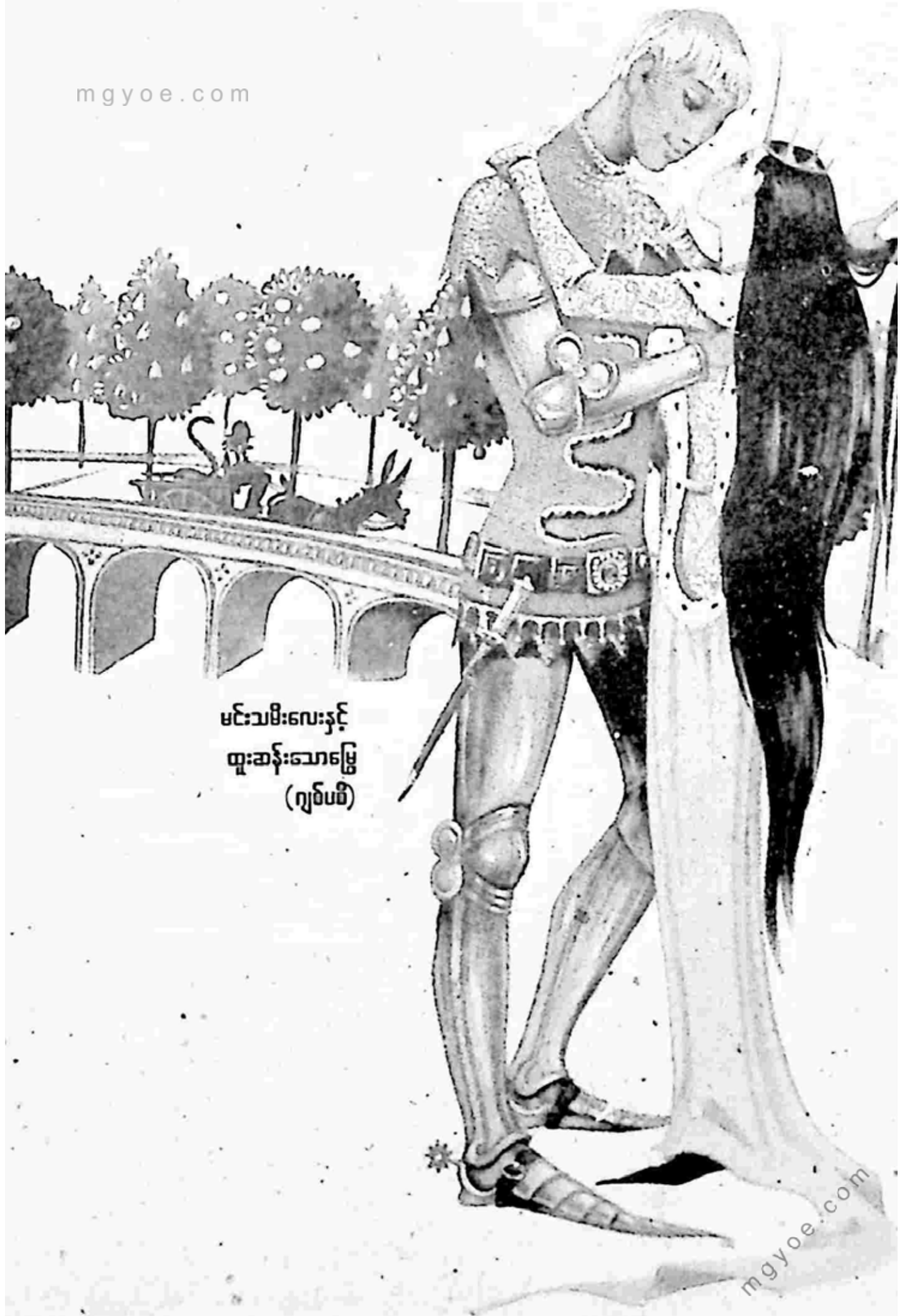
mg yoe . com

နာရီကို ဆယ်မပေးပါက အသက်ကို ချမ်းသာပေးမည် မဟုတ်ကြောင်း ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုငါးသည် ပင်လယ်အောက်ရှိ နာရီကို သွား၍ ယူပေးလေသည်။

ဂျင်နစ်၏ လက်ထဲသို့ နာရီရောက်ရောက်ချင်း ဂျင်နစ်သည် လိုတရ နာရီ၏ မျက်နှာပြင်ကို လက်ဖြင့်ပွတ်ပြီး သူ၏ နန်းတော်ကြီးကို သူ၏ ဇနီးနှင့် နန်းတော်ရှိ သက်ရှိသက်မဲ့အားလုံးနှင့်အတူ ပင်လယ် ရေအောက်ကြမ်းပြင်တွင် ထားလိုက်စေရန် တလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင် ဂျင်နစ်သည် သူ၏ ဖခင်အိမ်သို့ ပြန်လာလေသည်။ ထိုအိမ်တွင် သူ၏ ကြောင်၊ ခွေးတို့နှင့်အတူ အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်လေသည်။

မင်းသမီးလေးနှင့်
ထူးဆန်းသောမြွေ
(ဂျစ်ပစ်)

မင်းသမီးလေးနှင့် ထူးဆန်းသောမြေ

(ဂျစ်ပစီလူမျိုးတို့သည် အတည်တကျနေထိုင်ခြင်းမရှိသော လူမျိုးတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ လှည့်လည် သွားလာ နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့သည် အိမ်ရာတည်ဆောက်ပြီး မနေထိုင်ဘဲ ကာရာဗင်ခေါ် မြင်းဆွဲသော လှည်းများပေါ်တွင်ပင် နေထိုင်ကြသည်။ ဂျစ်ပစီတို့လှည်းတန်းကြီးသည် ရောက်ရာနေရာတွင် စတည်းချကာ နားကြသည်။ ပြီးလျှင် ခရီးဆက်ကြသည်။ ယခုပုံပြင် ကို ပြောပြသူ ဂျစ်ပစီကြီးမှာ သူတို့လှည်းများ စတည်းချနားနေစဉ် ပြောသောပုံပြင် ဖြစ်သည်။)

ဂျစ်ပစီကြီးသည် သူ့ဘေးတွင် နားထောင်လျက်ရှိသော လူ များကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြသည်။

“အခု ငါပြောပြမှာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပဲ၊ ငါပြောသမျှ အားလုံးဟာ အမှန်ချည်းပဲ၊ မင်းတို့ ဘာမှသံသယဖြစ်ဖို့ မလိုဘူး၊ ကဲ နားထောင် ငါပြောမယ်၊ ငါ့မိတ်ဆွေ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူဟာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာတဲ့အထိ သားသမီးတစ်ယောက်မှ မထွန်းကားဘူး၊ ဒီတော့ သူဟာ သားသမီးလိုချင်ဇောနဲ့ ခရီးထွက်ခဲ့ တယ်။ သူ အဲဒီလို ခရီးသွားရင်းနဲ့ ကလေးတွေ့မယ်လို့ ထင်သလား၊ ငါ့မေးခွန်းကို မဖြေနိုင်ရင် ငါပြောတာ ဆက်နားထောင်ပေါ့၊ သူ

ဘာတွေ့သလဲဆိုတော့ မြွေငယ်လေးတစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ ငါ့
မိတ်ဆွေ အဘိုးကြီးဟာ သုံးရက်တိတိ ခရီးဆက်ခဲ့တာဆိုတော့
သိပ်လည်း ဆာနေပြီး ခရီးလည်း ဆက်ပြီး သွားလို့ မရတော့ဘူး။
ဒါကြောင့် အဲဒီမြွေလေးကိုပဲ သားအဖြစ်နဲ့မှတ်ပြီး သူ့ရဲ့ လက်ကိုင်
ပဝါထဲ သေသေချာချာထည့်ပြီး ယူခဲ့တယ်။

အိမ်ရောက်တော့လည်း အဲဒီမြွေလေးကို အရသာပြည့်ဝတဲ့
နွားနို့ကို တိုက်ကျွေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မြွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာ
တယ်။ တစ်နေ့တော့ အဲဒီမြွေဟာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး ငါ့
သူငယ်ချင်းကို ပြောတယ်။

“အဖေ ကျွန်တော်လည်း အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်
အတွက် သတို့သမီးရွေးဖို့ အချိန်ရောက်လာပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီမြို့နဲ့
အနီးဆုံးက ဘုရင်ဆီ အဖေသွားပြီး ဘုရင့်သမီးကို ကျွန်တော့်နဲ့
လက်ထပ်ဖို့ သွားပြောပေးပါ။ သမီးတော်ဆိုတော့ မင်းသမီးလေးပေါ့
ဖေဖေရယ်” လို့ ပြောတယ်။

ငါ့သူငယ်ချင်းဟာ ခေါင်းကို လက်နဲ့ဖိပြီး ငိုတော့တာပါပဲ။
“အို သားရယ်၊ အဖေ ဘုရင့်ဆီသွားပြီး မင်းပြောတဲ့စကားတွေ ပြော
ရင် ငါ့ကို သတ်လိုက်မှာပေါ့” လို့ ရှင်းပြတယ်။

ဒီတော့ မြွေက “မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အဖေရယ်၊ သူ့သမီးကို လက်ထပ်
ဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေ တင်ပြီးတောင်းရမလဲဆိုတာ အဖေ
ကမေးပါ။ သူတောင်းတာလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးပါ့မယ်ဆိုပြီး
ကတိပေးခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် သူလိုချင်တာကို ရအောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်”
လို့ ပြောတယ်။

အဘိုးကြီးဟာ အနီးဆုံးတိုင်းပြည်က ဘုရင်ကြီးရှေ့မှောက်
ကို ခရီးဆက်ရတယ်။ ဘုရင်ကြီးကတော့ ရွှေရောင်သလွန်ပေါ်မှာ
အခန့်သား ထိုင်နေတာပေါ့။ ဘုရင်ကြီးရှေ့ ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
အဘိုးကြီးက “ဘုန်းကြီးတော်မူလှသော အရှင်မင်းကြီး ကျန်းမာပါ

စေကြောင်း ဆုံတောင်းပတ္တနာ ပြုပါတယ်ဘုရား” လို့ လျှောက်တယ်၊
အဲဒီအခါမှာ ဘုရင်ကြီးက “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘိုးကြီး” လို့
ပြန်ဖြေတယ်။

ငါ့သူငယ်ချင်းအဘိုးကြီးက “အရှင်မင်းကြီး၏ သမီးတော်နှင့်
ကျွန်တော်မျိုး၏ သား လက်ဆက်ပေးရန်အတွက် ရောက်ရှိလာရပါ
တယ် ဘုရား” လို့ လျှောက်တယ်။

ဘုရင်ကြီးက “အို မဟုတ်တာကွာ၊ ငါက ဘုရင် မင်းက
အိမ်ခြေရာခြေမရှိတဲ့ ဂျစ်ပစ်တစ်ယောက်ပဲ” လို့ ပြောတယ်။

အဘိုးကြီး “အဆင့်အတန်းကွာခြားတာ အကြောင်းမဟုတ်
ပါ ဘုရား၊ အရှင်မင်းကြီး၏ သမီးတော်ကို ကျွန်တော်မျိုး၏ သား
နှင့် သဘောတူပါက အရှင်မင်းကြီး အလိုရှိသော အရာအားလုံးကို
ကျွန်တော်မျိုး ပေးပါ့မယ်” လို့ လျှောက်တင်တယ်။

ဘုရင်ကြီးက ဘာပြန်ပြောတယ် ထင်သလဲ။ ဘုရင်ကြီးက
“ကောင်းပြီ အဘိုးကြီး၊ မင်း ဟိုတောအုပ်ကြီး တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊
အဲဒီ သစ်တောအုပ်ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး မြေပြန့်ဖြစ်သွားအောင်
လုပ်ပေတော့၊ မြေကြီးကို သေသေချာချာထွန်ပြီး မြေကြီးတွေ အထက်
အောက်လှန်ပြီး ဖွပေးရမယ်၊ ပြီးတော့ ဂျပင်ကို စိုက်ပျိုးရမယ်၊
အဲဒီဂျပင်တွေ ရှင်သန်လာရင် ရိတ်သိမ်း၊ အစေ့ခြွေပြီး ကိတ်တစ်လုံး
ဖုတ်ပေးရမယ်၊ အေး အရေးကြီးတာက အဲဒီကိတ်ကို နက်ဖြန်
နေ့လယ်မှာ ငါ့ဆီကို ယူလာဖို့ပဲ၊ ဒါဆိုရင်တော့ မင်း ငါ့သမီးတော်
မင်းသမီးလေးကို ရလိမ့်မယ်” လို့ ပြောတယ်။

ငါ့သူငယ်ချင်းကလည်း “ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး” လို့
ကတိပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ငိုယိုပြီးလာတာ
သူနေတဲ့ တဲအိမ်ကို ရောက်သည်အထိပါပဲ။

မြွေက သူ့ဖခင် ငိုပြီးပြန်လာတာ မြင်လို့ “ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်
စိတ်ထိခိုက်ရတာလဲ ဖေဖေ” လို့ မေးတယ်။

အဘိုးကြီးက “ငါ မငိုဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ ဒီသစ်တောအုပ်ကြီးကို ရှင်းလင်း မြေဩဇာတွေ ပြုစုပျိုးထောင် ရမယ်၊ ပြီးရင် အဲဒီမြေကြီးပေါ်မှာ ဂျုံစေ့ကို ပျိုးရမယ်၊ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ကိုတ်တစ်လုံးဖုတ်ပြီး နက်ဖြန်ခါနေ့လယ်မှာ ဘုရင်ကြီးကို ဆက်ရ မယ်။ ဒါမှသာ မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့အတွက် ဘုရင့်သမီးတော်ကို ငါ့ကို ပေးလိမ့်မယ်” လို့ ရှင်းပြတယ်။

မြွေက “ကဲ အဖေပင်ပန်းလှပါပြီ၊ အနားယူပြီး အိပ်လိုက်ပါ ဦး၊ ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ကျွန်တော့်တာဝန်ထားလိုက်ပါ” လို့ ပြော တယ်။

ငါ့သူငယ်ချင်းဟာ တစ်ညလုံး အိပ်လိုက်တာ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှ နိုးတယ်။ သူ့ရဲ့အိမ်ဘေးမှာ တောအုပ်ကြီး လုံးဝမရှိတော့ဘဲ မှည့်ဝင်းနေတဲ့ လယ်ကွင်းကြီးကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း ဟာ ဂျုံပင်တွေကို ရိတ်သိမ်းပြီး သူလိုသလောက် ကြိတ်ခွဲပြီး ကိတ် တစ်လုံး ဖုတ်လိုက်တယ်။

နောက် အဲဒီကိတ်မုန့်ကိုယူပြီး နေ့လယ် ၁၂ နာရီခေါက်တဲ့ အချိန်မှာ ဘုရင့်ရှေ့မှောက်ကို ရောက်သွားတယ်။

“ဒီမှာ အရှင်မင်းကြီး၊ အလိုရှိတဲ့ကိတ်မုန့်ကို ကျွန်တော်မျိုး ဖုတ်ပြီးပါပြီ” လို့ ပြောပြီး ဆက်သလိုက်တယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း အတော်အံ့ဩသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင် ကြီးက “မင်း နောက်အလုပ်တစ်ခုတော့ လုပ်ပြပါဦး၊ ဒါမှ မင်းတို့ မိသားစုဟာ ငါ့သမီးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အိမ်မိသားစု ဟုတ်၊ မဟုတ် သိရအောင်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့နန်းတော်ကနေ မင်းတို့ တဲအိမ်အထိ ရွှေတံတားကြီးကို ဆောက်ပေးပါ။ အဲဒီတံတားရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ရွှေပန်းသီးနှင့် ရွှေမာလကာသီးပင်တွေကို စိုက်ထားပါ။ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းသမီးလေးကို မင်းတို့ ပိုင်ပါပြီ” လို့ ပြောတယ်။

အဘိုးအိုဟာ ငိုယိုပြီး အိမ်ပြန်လာပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြွေက တော့ အကြောင်းစုံ သိရပြီးတဲ့နောက် “အဖေရာ စိတ်မပူပါနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေးသာ သွားပြီး အိပ်စမ်းပါ။ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေ ကျွန်တော့် တာဝန်ထားပါ” လို့ ပြောတယ်။

ဒါနဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေလည်း အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ကြီးကတော့ ကောင်းကောင်း မအိပ်ရရှာဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အလွန်လင်းတဲ့ အရောင်တွေဟာ သူ့အခန်း မှန်မှာလာပြီး အရောင်ဟပ်နေလို့ ဘုရင်ကြီး အိပ်ရာက လန်ပြီးနိုးခဲ့ ရတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျေးကျွန်တွေကိုခေါ်ပြီး သူ့ကို မနက်မိုးလင်းပြီး နေထွက်နေတာကို လာပြီးမနှိုးလို့ အပြစ်တင်တယ်။

မှူးမတ်တွေကလည်း “အရှင်မင်းကြီး၊ ယခု ညသန်းခေါင်ယံ အချိန်သာ ရှိပါသေးတယ်” လို့ တင်လျှောက်ကြတယ်။

ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး အပြင်ကို လှမ်း ကြည့်တယ်။ အဲဒီကမှသာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ရွှေရောင်တံတားကြီးကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ ရွှေရောင်တံတားကို လရောင်နဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်ပြီး ဘုရင့်အခန်းထဲမှာ လင်းနေခြင်း ဖြစ်တာကိုး။

ငါ့သူငယ်ချင်း အဘိုးကြီးဟာ နောက်တစ်နေ့ နန်းတော်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ဘုရင်ကြီးရှေ့မှောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး “မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ မိတ်ဆွေကြီး” လို့ ဆိုပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။

ဘုရင်ကြီးကလည်း “မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မိတ်ဆွေ” လို့ ပြန်ပြီး ပြောတယ်။ ပြီးတော့မှ “ခင်ဗျားရဲ့သားကို ခေါ်ပြီးသာ လာ ပါတော့၊ ခင်ဗျားပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ငါ့သမီးတော်ကို အဆင်သင့် ဖြစ်ပါစေမယ်” လို့ ပြောတယ်။

ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ အပြန်ခရီးကတော့ မြင်းလှည်းကို ရွှေရောင် တံဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတဲ့ တံတားပေါ်ကိုဖြတ်လာပြီး မြင်းလှည်း ပေါ်မှာ မြွေကို တခမ်းတနား တင်လာတာဆိုတော့ ဘုရင်ကြီးက

ကြောက်လွန်းလို့ ထွက်တောင်မှ ပြေးချင်ရှာတယ်တဲ့။

ဒါပေမဲ့ ပညာရှိအမတ်တွေက “အရှင်မင်းကြီး၊ ကတိပေး ပြီးသားဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီကတိအတိုင်း လုပ်ဆောင်ရပါလိမ့်မယ်” လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါနဲ့ ဘုရင်လည်း သူ့ကတိအတိုင်း သမီးတော်ကို မြွေလေးလက်ထဲထည့်လိုက်ရတယ်။ မင်းသမီးလေးဟာ သိပ်ကို ကြောက်နေရှာတယ်။ “ငါ့ကို မကြောက်ပါနဲ့ ဇနီးလေး” လို့ မြွေက ပြောတယ်။ “ငါက ငါလိုချင်တာရဖို့ တစ်ချက်ပဲရှိတယ်၊ အခု ငါ လိုချင်တာ ငါရပြီဖြစ်တယ်၊ ငါ့ကို ကြည့်စမ်းပါ” လို့ ပြောလိုက် တယ်။

မြွေဟာ မင်းသမီးလေးရှေ့မှောက်မှာ တစ်ပတ်လှည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ အလွန်လှပတဲ့ လူရွယ်လေးအသွင် ပြောင်းသွားပြီး ရွှေရောင် သံချပ်ကာ အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းသမီးလေးဟာ ထိုလူရွယ်ထံ ပြေးသွားပြီး နမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေရှာတယ်။ ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးဟာ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို သုံးနေ့နဲ့ သုံးညတိုင် ကျင်းပပေးတယ်။ လူတိုင်းဟာ ပျော်ရွှင်နေ ကြတယ်။ ငါလည်း ပျော်တာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်ကို ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရလို့ပဲ။ အခုလည်း ငါ အဲဒီ မင်္ဂလာဆောင်က ပျော်ရွှင်ပြီး ပြန်လာတာပဲ။ ကဲ တွေ့ပြီ မဟုတ်လား။ ငါပြောတဲ့ အကြောင်းတွေက တကယ့်အဖြစ်အပျက်ဆိုတာလေ”

ကံကောင်းသူ
ကုန်သည်လေး
(ဘာမိုး)

ကံကောင်းသူ ကုန်သည်လေး

ဟိုးလွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဆာမိုး (SAMOS) အမည်တွင်သောကျွန်းတွင် ဒက်စီစရီယွန်ဟု အမည်တွင်သော ကုန်သည်လေး တစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုကျွန်းပေါ်တွင် နေထိုင်သော ကုန်သည်တိုင်းလိုလိုသည် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုပြုရာတွင် အခက်အခဲမရှိဘဲ ချမ်းသာကြသည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒက်စီစရီယွန် တစ်ယောက်မှာမူ နေထိုင်စားသောက်ရန် အတော်လေးရုန်းကန်ရလေသည်။

ကုန်သည်ကြီးများ၏ လုပ်ငန်းမှာ သူတို့မြို့မှထွက်စဉ် သင်္ဘောပေါ်တွင် မြေအိုးများတင်၍ ထိုမြေအိုးများတွင် ဆာမိုးကျွန်းထွက် ဝိုင်အရက်များထည့်ကာ ခရီးထွက်ကြသည်။ သူတို့သည် အနောက်ဘက်သို့ ရွက်လွင့်၍ အေသင် သို့မဟုတ် စစ္စလီကျွန်းသို့လည်းကောင်း၊ ခရီးကျွန်းမြောက်ဘက် သို့မဟုတ် အီဂျစ်သို့လည်းကောင်း၊ ဂုဒ်ကျွန်းကိုပတ်၍ အရှေ့ဘက် ဆိုက်ပရပ်နှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့လည်းကောင်း ခရီးဆက်ကြသည်။ ပြီးမှ အပြန်ခရီးဖြစ်သော ဆာမိုးကျွန်းသို့ ပြန်ကြသည်။ အပြန်ခရီးတွင် ယူသွားသော ဝိုင်အရက်များအားလုံး ရောင်းခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

အပြန်ခရီးတွင် ယူသွားသောမြေအိုးများအစား ရွှေဒင်္ဂါးနှင့် ဂျုံပြောင်းများကို အိဂျစ်မှလည်းကောင်း၊ ဆီနှင့်ပျားရည်၊ လှပသော အနုပညာပစ္စည်းများကို အာသင်မှလည်းကောင်း၊ ရှားပါးပြီး အဖိုးတန်သော အဝတ်အထည်များနှင့် ခရမ်းရောင်အဝတ်စများကို ဆိုက်ပရပ်ဘေးတစ်ဝိုက်ရှိ အရှေ့နိုင်ငံများမှလည်းကောင်း သယ်ဆောင်လာကြသည်။

ဒက်စီစရီယွန်အဖို့မူ အထက်ပါကုန်သည်များလို ကြွယ်ဝမှု မရှိချေ။ သူ၏သင်္ဘောများ ရွက်လွှင့်လိုက်လျှင် အလွန်ကြမ်းတမ်းသော မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်မှုနှင့် ဆုံရသည်။ ထို့ကြောင့် သင်္ဘောရေထဲ မနစ်မြုပ်စေရန် စပါး၊ ဂျုံ၊ ပြောင်းများ၊ ဝိုင်အရက်များကို ရေထဲသို့ သွန်ပစ်ကြရခြင်းဖြင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။ ပင်လယ်ဓားပြတို့ သင်္ဘောတစ်စင်းကို တိုက်ပြိုဆိုပါက ထိုသင်္ဘောသည် ဒက်စီစရီယွန်၏ သင်္ဘောသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း အန္တရာယ်များလှသောကမ်းခြေတွင် ပျက်စီးခြင်းခံရသည်မှာလည်း သူ၏ သင်္ဘောပင် ဖြစ်သည်။

ဒက်စီစရီယွန်သည် ယခုကဲ့သို့ ပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံးပျက်စီးရသော်လည်း ဘယ်သောအခါမှ စိတ်ညစ်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်း၊ စိတ်ဒုက္ခရောက်ခြင်း မရှိချေ။ မည်သည့်ဒုက္ခနှင့်ပဲတွေ့တွေ့ သူ့အိမ်ရှိရာ ဆာမိုးသို့ သင်္ဘောကို ရသည့်လမ်းမှ မောင်းနှင်ကာ ပြန်ခဲ့သည်ချည်းပင်ဖြစ်သည်။

ဒက်စီစရီယွန်သည် စုတ်ပြတ်သော အင်္ကျီများနှင့် တွေ့၍ ရယ်မောကြသည့် အခြားကုန်သည်များကို ဘယ်တော့မှစိတ်မဆိုးချေ။

သူက “မင်းတို့တစ်တွေ အိမ်အကြီးကြီးတွေမှာ နေကြပြီး အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ဝတ်တာတို့၊ နေ့တိုင်း ပွဲတော်ကြီးကျင်းပပြီး အမဲသား၊ ငါးလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ စားကြတာ၊ ရှားပါးတဲ့ဝိုင်အရက်တွေ သောက်ကြတာကို မနာလို လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး။ ငါဟာ ကျန်းမာတယ်၊ လွတ်လပ်တယ်၊ ပျော်ရွှင်တယ်၊ အဲ နောက်

ပြီး နေမင်းကြီးကလည်း ထွန်းလင်းတောက်ပနေတယ်။ ငါ့မှာ ရန်သူလည်း မရှိဘူး။ ဒီတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ လက်ခံယုံကြည်ထားတာက အချစ်နဲ့ အလှနတ်သမီးဖြစ်တဲ့ အက်ဖရိုဒိုက် APHRODITE ဟာ ငါ့ကိုစောင့်ရှောက်မယ်။ အကူအညီပေးမယ်ဆိုတာပဲ” ဟု ပြောပြသည်။

ထိုစကားအဆုံးတွင် ဒက်စီစရီယွန်သည် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် သီချင်းဆို၍ ထွက်ခဲ့သည်။ သူယုံကြည်ကိုးစားသော နတ်သမီးလေး အက်ဖရိုဒိုက်၏ အကူအညီကိုလည်း ဆုတောင်းလျက်ရှိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဒက်စီစရီယွန်သည် ကုန်ကူးရန်အတွက် ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် ဆင်းရဲသွားသည်။ ရောင်းစရာကုန်လည်း လုံးဝ မရှိတော့ချေ။ သူ့တွင် သင်္ဘောငယ်တစ်စင်းနှင့် မြေအိုးအလွတ်များသာ ရှိတော့သည်။ သူ၏မိတ်ဆွေ ကုန်သည်အပေါင်းကလည်း သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ အားရပါးရ ရယ်မောပြောင်လှောင်ကြလေသည်။ ယခင်က ဆိုက်ပရပ်စ်ကျွန်းဆီသို့ သူ့ကျွန်းထွက် ဝိုင်အရက်များသယ်၍ ခရီးထွက်စဉ်ကပင် လှောင်ပြောင်ရယ်မောကြသည်။ သူ့ဘယ်လိုများ စားသောက်နေထိုင်ပါမည်နည်း။

ကြည့်ရသည်မှာ သူ အားထားယုံကြည်သော အက်ဖရိုဒိုက် နတ်သမီးသည်ပင် သူ့အဖြစ်ကို ရယ်မောနေမည်လား မသိပေ။ သူ နောက်ဆုံးအခေါက် ကုန်ရောင်းသွားရန် မပြင်ဆင်ခင်က ဒက်စီစရီယွန်သည် ချစ်သူတွေ့သွားသည်။ သူ၏ချစ်သူမှာ ထိုဆာမိုးကျွန်းရှိ အလွန်လှပသော မိန်းမပျိုဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းမပျိုကလည်း ဒက်စီစရီယွန်ကို ပြန်၍ချစ်သည်။ သို့သော် ချမ်းသာသော မိန်းမပျို၏ဖခင် သူဌေးကြီးက ဒက်စီစရီယွန်လို ဆင်းရဲသောလူလင်ပျိုနှင့် လက်ထပ်ရန် လုံးဝ သဘောမတူချေ။

မိန်းမပျို၏ဖခင်က “မင်း ဆိုက်ပရပ်စ်ကျွန်းထွက်ပစ္စည်းတွေ အပြည့်တင်ပြီး ပြန်လာနိုင်ရင်တော့ ငါ့ရဲ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ငါ သဘောတူမယ်။ နောက်ပြီး မင်း နောက်တစ်ခါ ကုန်ကူးဖို့အတွက်

သင်္ဘောသုံးစင်းစာ အပြည့်ရှိတဲ့ ဝိုင်အရက်တွေ လက်ဖွဲ့မယ်” ဟု ပြောသည်။

စကားအဆုံးတွင် အဘိုးကြီးသည် သင်္ဘောကျလွန်းသဖြင့် အော်ဟစ်၍ ရယ်မောနေသည်မှာ မဆုံးနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤမျှဆင်းရဲနေသော ဒက်စီစရီယွန်သည် သင်္ဘောငယ်တစ်စင်းနှင့် မြေအိုးလွတ်များနှင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကုန်ကူးနိုင်ပါမည်နည်း။

ဒက်စီစရီယွန်သည် အက်ဖရိဒိုက်နတ်သမီးရုပ်တု၏ ရှေ့မှောက်တွင် ဒူးထောက်ချကာ သူ့ကို အကူအညီပေးရန် ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုရုံမှလွဲ၍ သူ့တွင်ပြုလုပ်စရာ ဘာမှမရှိပေ။ ထိုနေ့ညက ကြင်နာသနားတတ်သော နတ်သမီးလေးသည် ဒက်စီစရီယွန်ကို အိပ်မက်ထဲတွင် လာရောက်တွေ့ဆုံကာ ထူးဆန်းသော အကြံဉာဏ်များ ပေးလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒက်စီစရီယွန်သည် ဆိုက်ပရပ်စ်သို့ ကုန်ကူးရန် သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသည်။ ဆာမိုးကျွန်းရှိ လူအများသည် တဟားဟားရယ်မော ပြောင်လှောင်ကာ သင်္ဘောဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ကြသည်။ ကျွန်းသားများကို အပြစ်ပြော၍လည်း မဖြစ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒက်စီစရီယွန်သည် သင်္ဘောပေါ်ရှိ မြေအိုးများထဲတွင် အရက်များထည့်ရမည့်အစား ရေရိုးရိုးများသာ ထည့်ထားလေသည်။

ဒက်စီစရီယွန်သည် သူ၏ နတ်သမီးလေး အက်ဖရိဒိုက်၏ စကားကို လုံးဝယုံကြည်စွာ ရွက်လွှင့်ခဲ့ရာ လမ်းတွင် ဆိုက်ပရပ်စ်ကျွန်း၌ ဆာမိုးကျွန်းထွက် ဝိုင်အရက်များ ရောင်းချပြီး အဖိုးတန်ရွှေများ၊ ပိုးထည်များ၊ အဝတ်အစားများ သယ်ဆောင်လာသော သင်္ဘောများနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ ထိုလှေများသည် ကျွန်းနှင့်ဝေးကွာလာသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း လေမတိုက်သဖြင့် ရေလယ်တွင် ဒုက္ခရောက်နေကြ

mgysa.com

သော သင်္ဘောများဖြစ်လေသည်။ ရက်များစွာ ရွက်လွင့်လာသော်လည်း လုံးဝလေမတိုက်သဖြင့် သင်္ဘောမှာ တဖြည်းဖြည်း ကမ်းနှင့် ဝေးလာလေ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့သင်္ဘောပေါ်တွင်ပါလာသော ဝိုင်အရက်နှင့် ရေတို့မှာ ဤမျှရက်အတွက် လုံလောက်ခြင်းမရှိချေ။ ထို့ကြောင့် သင်္ဘောသားများမှာ ရေငတ်သဖြင့် သေလုမြောပါး ခံစားနေရသည်။

ဒက်စီစရီယွန်သည် ထိုသင်္ဘောများနားသို့ ရောက်သောအခါ “ခင်ဗျားတို့အတွက် အလွန်အဖိုးတန်တဲ့ကုန်တွေ ရောင်းဖို့ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ကုန်သည်ကြီးတို့မှာ သူတို့လက်ထဲရှိ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများထက် များစွာအဖိုးတန်သောရေကို အဆများစွာပေး၍ ဝယ်ကြသည်။

ဒက်စီစရီယွန်သည် သူ၏သင်္ဘောပေါ်မှာ တင်လာသော ရေများကို ရောင်းချပြီးသည့်အချိန်တွင် သူ၏သင်္ဘောထဲတွင် ကျောက်သံပတ္တမြားနှင့် အဖိုးတန်ရတနာများက အပြည့်ဖြစ်နေပေပြီ။ ထိုစဉ်လေကလည်း ချက်ချင်းပင် တိုက်ခတ်လိုက်ရာ လှေအားလုံးသည် ဆာမိုးကျွန်းဆီသို့ ချောချောမော့မော့ ပြန်ရောက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ဒက်စီစရီယွန်သည် သူ၏သင်္ဘောပေါ်တွင် တင်၍ သယ်ဆောင်လာသော ပစ္စည်းများကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနေလေသည်။ သူ၏သင်္ဘောပေါ်မှ ပစ္စည်းများသည် ဆာမိုးကျွန်းရှိ သင်္ဘောအားလုံးလောက်နီးနီး၏ အဖိုးတန်ပစ္စည်းအားလုံးပင် ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် သူလက်ထပ်လိုသော သတို့သမီးကို ရယူလက်ထပ်ခဲ့ရလေသည်။ သူ၏ဇနီးသည်သည် ကံကောင်းသော အမျိုးသမီးဖြစ်သဖြင့် ဒက်စီစရီယွန်သည် နောက်ပိုင်းတွင် ခရီးသွားတိုင်း သူ သယ်ဆောင်သွားသော ကုန်များ၏ အဆ တစ်ဆယ်တန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်းများနှင့် ပြန်လာသည်ချည်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဒက်စီစရီယွန်သည် သူ၏ကျေးဇူးရှင် အချစ်နတ်သမီးလေး အက်ဖရိဒိုက်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဆာမိုးကျွန်း

mgysa.com

mg yoe . com

တွင် ရာစုနှစ်များစွာတိုင်အောင် ဒက်စီစရီယွန်၏ အက်ဖရိဒိုက် ရွှေ
နတ်သမီးရုပ်တုသည် ထင်ရှားခဲ့လေသည်။

နတ်မြင်းပျံ (ပြင်သစ်)

နတ်မြင်းပျံ

HOLLOWEEN PARTY ဟော်လိုးဝင်းပါတီသည် နှစ်စဉ် အောက်တိုဘာလ (၃၁) ရက်နေ့တွင် ကျင်းပတတ်သည်။ ထိုနေ့တွင် ရွှေဖရုံသီးများအထဲမှ အသားများထုတ်ပြီး မျက်လုံး၊ ပါးစပ်၊ နှာခေါင်းပေါက်များတွင် ထွင်းပြီး လူခေါင်းပုံစံ ထိုရွှေဖရုံသီးများကို မီးပုံးလုပ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိကာ အလှပြင်ကြသည်။ ထိုရက်တွင် မွေးသောကလေးသည် တခြားနေ့တွင် မွေးသောကလေးများထက် အကြားအမြင်တွင် ပို၍ရှိသည်ဟု အယူရှိသည်။

ဟော်လိုးဝင်းပါတီသည် ခရစ်တော် မပေါ်မီကတည်းက ရှိခဲ့သည်။ ထိုနေ့ကို စုန်းကဝေနတ်များ၏ နေ့အဖြစ် သတ်မှတ်ပူဇော်ကျင်းပကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင် အပျော်သဘောဖြင့် မျက်နှာဖုံးများစွပ်ပြီး အဝတ်အစားဆန်းများ ဝတ်ဆင်ကာ ကျင်းပကြသည်။ ကလေးများကလည်း ထိုနေ့တွင် အိမ်များသို့ လှည့်လည်၍ မုန့်ဖိုးတောင်းကြသည်။

ယခုဖော်ပြသော ပြင်သစ်ပုံပြင်သည် ထိုပါတီကျင်းပသည့်နေ့ကို နောက်ခံထားပြီး ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။

အဘွားအို ပက်ကီသည် ထင်းမီးဖိုပုလေးထဲရှိ ထင်းများကို တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးဆွလိုက်ရာ မီးစများ တဖျပ်ဖျပ် ထွက်လာပြီး မီးတောက်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

“ဒီကနေ့ညတော့ ငါ့မြေးတို့အားလုံး အိမ်မှာပဲနေကြတာ ကောင်းလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ဟာ ဟော်လိုးဝင်း ပွဲတော်နေ့ပဲ၊ ဒီနေ့မှာ စုန်းကဝေတွေဟာ သူတို့ရဲ့တန်ခိုးတွေ သိပ် စွမ်းတဲ့ည ဖြစ်တယ်၊ နောက်ပြီး သူတို့ရဲ့မှင်စာတွေဟာ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ပုံစံမျိုးဖန်ဆင်းပြီး ကလေးတွေကို ဒုက္ခဖြစ်စေတတ်တယ်” ဟု ရှင်းပြလေသည်။

ထိုစကားအဆုံးတွင် ကလေးများသည် အဘွားအို၏စကားကို အလေးအနက်မထားဘဲ ရယ်မောကြလေသည်။ ထိုကလေးများထဲမှ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကလေးက “တို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအဘွားကြီးရဲ့ မဟုတ်က ဟုတ်က ပုံပြင်ကို ယုံရမှာလဲကွ၊ ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူး၊ ငါ့ချစ်သူနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်၊ သူက ကြိုးကျစ်တဲ့အဘိုးကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးချောပေါ့၊ သူက ဒီကနေ့ည လမဝင်မချင်း ငါ့ကို မျှော်နေမှာကွ” ဟု ပြောသည်။

ဒုတိယကလေးကမူ “ငါကတော့ ပုစွန်တွေ ငါးတွေထောင် ထားတဲ့ အိုးတွေ သေသေချာချာ ရှိ၊ မရှိ သွားကြည့်ရဦးမယ်၊ ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးထဲမှာ ဘယ်စုန်းကဝေဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့ရဲ့ နောက်လိုက် မှင်စာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို ဘယ်သူမှမတားနိုင်ပါဘူး” ဟု ပြောလေ သည်။

ကလေးတိုင်းသည် အဘွားအိုစကားကို ဆန့်ကျင်တာ တဟား ဟားရယ်မော၍ နေကြသည်။ အဘွားအို၏ သတိပေးချက်ကို မယုံကြည်ကြချေ။ အငယ်ဆုံး ကလေးတစ်ယောက်သာလျှင် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီးနေသည်။ ကလေးမှာ အလွန်ငယ်လွန်းသော ယောက်ျား လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အဘွားအိုပက်ကီသည် ထိုကလေးငယ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ “ကလေးရယ် အဘွားနဲ့နေခဲ့ပါ၊ ငါ မင်းကို ပုံပြင်လှလှလေး တွေ၊ မင်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးတဲ့ ပုံပြင်တွေ ပြောပြပါ့မယ်” ဟု

ချော့မော့တောင်းပန်သည်။

အဘွားအိုက ကလေးကိုတားမြစ်နေစဉ် ကလေးအသီးသီးသည် အိမ်အပြင်သို့ ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ ကလေးငယ်မှာလည်း အပြင်သို့ လိုက်ချင်လှပေပြီ။ ထို့ကြောင့် အဘွားအိုအား “ကျွန်တော် လသာတုန်း သစ်ကိုင်းခြောက်လေးတွေ သွားပြီးကောက်လိုက်ဦးမယ်၊ မဟုတ်ရင် တခြားလူတွေက ကျွန်တော့်ကို လူကြောက်ကြီးဆိုပြီး ဝိုင်းဟားကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပြန်လာပါ့မယ်” ဟု ပြန် ပြောလေသည်။

အဘွားအို၏ အိမ်အပြင်တွင် ကလေးများသည် စုဝေးလျက် “ဒီအဘွားကြီးက တံကယ့်ကို ကြောင်တယ်ကွ၊ ဒီလောက် လသာပြီး သာယာနေတဲ့ညမှာ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ၊ မုန်တိုင်းကျမယ့် အရိပ် လက္ခဏာလည်း မရှိဘူး၊ စုန်းကဝေတွေ၊ သူတို့ရဲ့ မှင်စာတွေဆိုတာ လည်း အလကားပါကွာ၊ မရှိပါဘူး၊ သူတို့ကိုယ့်ကြည်နေတဲ့ ပက်ကီ လို အဘွားအို၊ အဘိုးအိုတွေကြောင့် ဒီစကားတွေ ကြားနေရတာပါ၊ ငါတို့လူငယ်တွေက သူတို့ထက် အများကြီး သိလည်းသိ၊ နားလည်း နားလည်ပါတယ်” ဟု ပြောဆိုနေကြသည်။

ကလေးများသည် စုဝေးကာ လရောင်အောက်တွင် တစ်စု တဝေးကြီး ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လည်ကာ ကနေကြသည်။ မကြာမီ အနက်ရောင် မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ကြလေသည်။

အကြီးဆုံးကလေးက “ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ဒါဟာ ရှေးက ဗလ် လင်တိုင်း၊ မြားနတ်မောင်ရဲ့ မြင်းလေးပဲကွ၊ ဒါ သူ့မြင်းစောင်းက လွတ်ပြီး ထွက်လာတာထင်တယ်၊ ကြည့်ရတာ ရေကန်မှာ ရေသွား သောက်မလို့ ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြင်းနက်ကြီးသည် ကလေးများရှိရာဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာသည်။ သူ၏စုံစုံမှာ မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုသည့် ပုံစံဖြင့် ချဉ်း ကပ်လာရာ ကလေးများက လည်ဆံမွေးကို ပွတ်သပ်ပေးကြရာ ငြိမ်၍

ခံနေသည်။ ကလေးအကြီးများက “ဒီမြင်းကို ဒီကနေပြီး အဝေး မသွားစေနဲ့ဟေ့၊ ငါမြင်းပေါ်တက်စီးပြီး ဒီအနားက ရေကန်မှာ ရေသွားတိုက်မယ်ဟေ့” ဟု ပြောလေသည်။

တခြားကလေးများကလည်း အားကျမခံ “အမယ် မြင်းကျော ကုန်းပေါ်မှာ တို့အားလုံး စီးလို့ရပါတယ်ကွာ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို မြင်းပေါ်သို့ တွယ်၍ တက်ကြလေသည်။ အငယ်ဆုံးကလေးငယ်မှာ လည်း လိုက်ချင်လွန်းသဖြင့် မြင်းပေါ်သို့ တွယ်၍တက်လေသည်။

ကလေးများအားလုံး မြင်းပေါ်တက်ပြီးသည်နှင့် မြင်းသည် ထွက်သွားသည်။ ထိုကဲ့သို့ မြင်းဖြင့် စီး၍သွားစဉ် လမ်းတစ်လျှောက် တွင် သူတို့၏ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများကို တွေ့ကြသည်။

မြင်းပေါ်မှ ကလေးများက “ဟေ့ တို့နဲ့အတူလိုက်ပြီး မြင်း စီးပါလားဟေ့” ဟု အော်ဟစ်ကာခေါ်ကြလေသည်။ မြင်းမှာလည်း သူ့ကျောပေါ်တွင် ကလေးများ မည်မျှများစေကာမူ ဂရုစိုက်ပုံ မရပေ။ မြင်းသွားနှုန်းမှာ တဖြည်းဖြည်း မြန်သထက် မြန်လာလေသည်။

မြင်းသွားနှုန်းမြန်လေ ကလေးတွေက ပို၍ပျော်ရွှင်လေ ဖြစ် ကြသည်။ ပါးစပ်မှ “မြန်မြန်လေးမောင်းပါ မြင်းလေးရေ၊ မြန်မြန်ဗျ မြန်မြန်” ဟု အော်ဟစ်လျက်ရှိသည်။ “ဒီနေ့က ဟော်လိုးဝင်းဖြစ်တော့ ဒီထက်မြန်မြန်လေးသာ ပြေးစမ်းပါဗျာ၊ ဒါမှ စုန်းမကြီးတွေနဲ့ မှင်စာ တွေ ဖမ်းလို့မရနိုင်မှာ” ဟု ကလေးတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ရာ တခြားကလေးများမှာ တဝါးဝါးနှင့် အော်ဟစ်ရယ်မောကြလေသည်။

မြင်းသွားနှုန်းမြန်လာစဉ် လေသည် တိမ်များကို အဟုန်ဖြင့် တိုက်လျက် ရှိလေသည်။ မြင်းသည် ရေကန်ဆီသို့ တူရုသွားရမည့် အစား ပင်လယ်ကမ်းခြေဆီသို့ ဦးတည်စွာသွားနေသည်။ ပင်လယ် ပြင်၏ လှိုင်းပုတ်သံကို အတိုင်းသား ကြားနေရလေသည်။

အကြီးဆုံးဖြစ်သူ ကလေးက “ငါ့ချစ်သူ မျက်လုံးပြာလေးဆီ သွားရမယ်၊ ဒီမြင်းကို ရပ်ခိုင်းလိုက်ပါဦး၊ ဒါမှ ဒီမုန်တိုင်းမပြင်းခင်

mgycor.com

ငါတို့ အိမ်ကို ပြန်ရောက်ရအောင်” ဟု ပြောလေသည်။

မြင်းကသောကြီးကို ဆွဲ၍ လည်းကောင်း၊ ခြေထောက်ဖြင့် ဖိ၍ သော်လည်းကောင်း၊ မြင်းကိုရပ်အောင် ကြိုးစားသော်လည်း မြင်းသည် ကဆုန်ပေါက်ချကာ မြန်သထက် မြန်အောင် ပြေးလျက် ရှိလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပင်လယ်၏ လှိုင်းများကို မြင်ရသည်အထိ နီးကပ်လာလေသည်။

မြင်းသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေမှတစ်ဆင့် ကြီးမားသော လှိုင်း လုံးများရှိရာဆီသို့ ဦးတည်၍သွားလေသည်။ ကလေးများမှာ အလွန် ကြောက်ရွံ့သဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်တွယ်၍လည်း ကောင်း၊ မြင်း၏ လည်ပင်းကိုဖက်၍လည်းကောင်း ငိုကြွေးနေကြ လေသည်။

အကြီးဆုံး ကလေးက “ဒီမြင်းက စုန်းကဝေမြင်းကြီးပဲ” ဟု အော်ပြောသည်။

အခြား ကလေးများကလည်း “ငါတို့ ဘွားဘွားပက်ကီရဲ့ စကားကို နားမထောင်မိလို့ အခုလို ဖြစ်တာပဲ” ဟု ပြောဆိုကြသည်။

မြင်းသည် ပင်လယ်ဆီသို့ဦးတည်၍ သွားလိုက်သည်မှာ ကလေးများအားလုံး လှိုင်းများဖြင့် လုံး၍ အစအန မမြင်ရတော့သည် အထိ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်ချိန်သို့ရောက်သောအခါ အဘွားအို ပက်ကီသည် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ထွက်၍ ကလေးများနာမည်များကို ခေါ်နေလေသည်။ ကလေးများထံမှ ပြန်ထူးသံ လုံးဝ မကြားရချေ။ ကလေးများကို ညက မြင်လိုက်ရသူလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိချေ။ ကြိုးဆိုင်ပိုင်ရှင် ဂျက်ကော့ (ဖ) ၏ သမီးလေး မျက်လုံးပြာ ပိုင်ရှင်လေးကလည်း သူတို့ကိုမတွေ့ကြောင်း ပြောလေသည်။

အိမ်အပြန်လမ်းခရီးတွင် အဘွားအိုပက်ကီသည် ခေါင်းငုံ့ကာ နှမ်းလျှော့ဖြင့် လမ်းလျှောက်လာစဉ် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် အနက်

mgycor.com

ရောင် မြင်းကလေးတစ်ကောင်သည် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် လှိုင်းစီးနေသည်
ကို တွေ့ရလေသည်။ စိတ်ထဲ မသင်္ကာသဖြင့် အဘွားအိုပက်ကီသည်
မြင်း၏ရှေ့တွင် ရပ်ကာ ကြည့်နေစဉ် မြင်းသည် အဘွားအိုကို နင်း
ရန် ဟန်ပြင်လေသည်။ အဘွားအိုက လက်ဝါးကပ်တိုင်သဏ္ဍာန်
လက်ဖြင့် ပြလိုက်သည်။

မြင်းနက်ကြီးသည် ချက်ချင်းပင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

mgyc.com

mgyc.com

ရှင်မွေးလွန်းနှင့် မင်းနန္ဒာ

(ရှင်မွေးလွန်းနှင့် မင်းနန္ဒာတို့အကြောင်း ပုံပြင်သည် မြန်မာလူမျိုး အတော်များများ ကြိုက်နှစ်သက်ကြသော ပုံပြင်ဖြစ်သည်။ သနားစဖွယ် ကောင်းသော ဇာတ်လမ်းအဖြစ်နှင့်လည်း နှမြောတသစ္စာ ပြောဆို ကြသော ပုံပြင်လည်း ဖြစ်သည်။)

ပုံပြင်၏ အစမှာ သန်လျင်ပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မအိပ် နိုင်၊ မစားနိုင်အောင် ပူပင်သောကရောက်လျက် ရှိသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် သည် သလွန်စောင်းပေါ်တွင် ဘယ်လူးညာလိုမိဖြင့် ဆောက်တည်ရာ မရ ဖြစ်နေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိဖုရားကြီးသည် ကိုယ်ဝန် နေ့စေ့လစေ့ဖြင့် မဖွားမြင်သေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘုရင်ကြီးမှာ မိဖုရားကြီး၏ အဆောင်မှ သတင်းစကား ဘာမျှမကြားရလေ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်ရလေ ဖြစ်သည်။

နံနက်မိုးသောက်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်ကြီးမှာ စိတ် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မိဖုရားကြီး၏ အဆောင်သို့ ကိုယ်တော်တိုင် သွား ရောက်လေသည်။ မိဖုရားကြီး၏ အဆောင်အဝင်တွင် ဘုရင့်သက် တော်ရှည်အမတ်ကြီးများနှင့် အထိန်းတော်များမှာ စုဝေးလျက်ရှိသည် ကို တွေ့ရသည်။ အကြောင်းမှာ မိဖုရားကြီးသည် မီးမဖွားနိုင်ဘဲ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘုရင်ကြီးမှာ မိဖုရားကြီးရော ထီးမွေဆက်ခံမည့် ရင်သွေးတော်ပါ ဆုံးရှုံးရပေပြီ။

- မိဖုရားကြီးအား မင်းခမ်းမင်းနားဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ရပေမည်။
 ထို့ကြောင့် မိဖုရားကြီး၏အလောင်းကို သုသာန်သို့ သယ်ဆောင်သွား
 ကြသည်။ ဘုရင်ကြီးမှာလည်း သူ၏အဆောင်သို့ ပြန်ကြွသွားသည်။
 ဝန်ကြီးအချို့က သုသာန်ရှိ မိဖုရားကြီး၏သလွန်နားတွင် စောင့်ရှောက်
 လျက်ရှိသည်။ သုသာန်မြေမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ် ကလေးငယ်၏ငိုကြွေးသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အစောင့်
 ဝန်ကြီးများလည်း အံ့ဩစွာဖြင့် သွားရောက်၍ ကြည့်သောအခါ
 မိဖုရားကြီး၏ ကိုယ်ထဲမှ သန္ဓေသားသည် သူ့ အချိန်ရောက်သဖြင့်
 အလိုလို မွေးဖွားလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဝန်ကြီးများလည်း
 မွေးစကလေး သမီးတော်လေးအား ပွေ့ချိပြီး ဘုရင်ကြီးထံသို့ ထိုသတင်း
 ကို သွားရောက်ပို့စေသည်။ ဘုရင်ကြီးမှာ မိဖုရားကြီး ကွယ်လွန်သဖြင့်
 စိတ်ဆင်းရဲနေရာမှ ယခုလို သမီးတော်လေးဖွားမြင်သည်ကို သိရသော
 အခါ အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သမီးတော်
 လေးမှာ သုသာန်တွင်မွေးဖွားသဖြင့် နန်းတော်သို့ ယူဆောင်ရန် မဖြစ်
 နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် အထိန်းတော်၊ အချိတော်များ စေလွှတ်၍ သမီး
 တော်ကို စောင့်ရှောက်စေလေသည်။ သမီးတော်ကိုလည်း ရှင်မွေးလွန်း
 ဟု ခေါ်တွင်စေသည်။ သမီးတော်အား သုသာန်မြေတွင် မှန်နန်းဆောင်
 ဆောက်လုပ်၍ စံစားစေသည်။ သမီးတော်လေးသည် အရွယ်ရောက်
 လာသောအခါ အလွန်လှပလျက် သန်လျင်ဘုရင်၏ သမီးတော် အဖြစ်
 ထင်ပေါ်လာသည်။

သန်လျင်မြို့၏ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတွင်ရှိသော ဒဂုံမြို့၏ အရှင်
 သခင် ဥက္ကလာပဘုရင်ကြီးတွင် မင်းနန္ဒာဟုအမည်တွင်သော သားတော်
 တစ်ပါးသာ ရှိသည်။ ဘုရင်ကြီးမှာ တစ်ဦးတည်းသော သားတော်
 အတွက် ပူပင်သောက ရောက်လျက်ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ ဘုရင့်ဗေဒင်
 ပံညာရှိများက သားတော်သည် ရေသတ္တဝါများ၏ ရန်ကြောင့် အသက်
 ဆုံးရှုံးရမည်ဟု ဟောထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်

ကို စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသော သိကြားမင်းက မင်းသားလေးအား ရေသတ္တဝါများအား နိုင်စေသည့် ကြိမ်စကြာကို ပေးထားသည်။

တစ်နေ့တွင် မင်းသားလေးသည် နန်းတော်မှ မြစ်ရေကိုလှမ်း၍ ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် မြစ်၏တစ်ဖက်ကမ်းတွင် အလွန်ကျယ်ပြန့်သော သစ်တောအုပ်ထဲရှိ အဆောက်အအုံတစ်ခုကို လှမ်း၍တွေ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းသားလေးသည် ထိုနေရာတွင် မည်သူနေသည်ကို သိလိုသဖြင့် မိမိ၏ အချစ်တော်ကြက်တူရွေးကို စုံစမ်းရန် စေလွှတ်သည်။

ကြက်တူရွေးလည်း မြစ်ကိုဖြတ်သန်းပြီး မင်းသားစုံစမ်းလိုသော သစ်တောအုပ်သို့ ရောက်သောအခါ သုသာန်မြေပေါ်တွင် နန်းတော် ပြာသာဒ်တည်ဆောက်ကာ နေထိုင်သော သန့်လျင်ပြည့်ရှင်၏ သမီးတော် ရှင်မွေးလွန်းကို တွေ့လေသည်။ ကြက်တူရွေးသည် မင်းသမီးလေးအား သူ့သခင် မင်းသားအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ မင်းသမီးလေးမှာ မင်းနန္ဒာ၏အကြောင်းကို ကြားရသည်နှင့် ချက်ချင်း ချစ်ခင်မိလေသည်။ တစ်ဖန် ကြက်တူရွေးသည် မင်းနန္ဒာထံသို့ ပြန်သွားပြီး ရှင်မွေးလွန်း၏လှပပုံကို ပြောပြသည်။ မင်းနန္ဒာမှာလည်း ချက်ချင်းပင် ချစ်ခင်စုံမက်သွားသည်။ သို့နှင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတွေ့ဖူးကြဘဲ မင်းသားနှင့် မင်းသမီးလေးတို့သည် ချစ်ခင်လျက် ရှိသည်။

မင်းသားလေးမှာ မင်းသမီးလေးထံ သွားရောက်လည်ပတ်ရန် ကြံစည်သည်။ ထို့ကြောင့် မြစ်ကမ်းစပ်သို့သွားပြီး မြစ်ပြင်ကို သိကြားမင်း ပေးထားသော ကြိမ်စကြာဖြင့် သုံးကြိမ်တိတိ ရိုက်လေသည်။ ချက်ချင်းပင် မိကျောင်းတို့၏အရှင် ငမိုးရိပ်မိကျောင်းသည် ရေပေါ်မှာ ပေါ်လာပြီး မင်းသားကို ခစားလေသည်။ ပြီးလျှင် မင်းသားလေးအား သူ၏ ကျောကုန်းပေါ်တင်ပြီး မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်ကြောင်း လျှောက်တင်သည်။ မင်းသားလေးလည်း ငမိုးရိပ်၏

ကျောကုန်းပေါ်တက်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်း သန်လျင်သို့ ကူးခဲ့သည်။ သို့နှင့် မင်းသားလေးမင်းနန္ဒာသည် ညစဉ် ဒဂုံမှ သန်လျင်သို့ ကူးလျက် ရှိသည်။ မနက်အရုဏ်တက်သည်နှင့် ငမိုးရိပ်ကို စီးကာ ဒဂုံသို့ ပြန် နေဖြစ်သည်။

အချစ်စစ် အချစ်မှန်တို့မည်သည် ဖြောင့်ဖြူးခြင်းမရှိဟူသော ကားနှင့်အညီ ပြဿနာပေါ်လာသည်။ ၎င်းမှာ ရေအောက်တွင်ရှိသော ရေသတ္တဝါတို့သည် ငမိုးရိပ်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်လျက် ရှိကြခြင်းဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် မင်းနန္ဒာနှင့် ငမိုးရိပ်တို့ ဒုက္ခရောက် စေရန် ကြံစည်လျက်ရှိသည်။ ငမိုးရိပ်သည် မင်းနန္ဒာ၏ ဘုန်းတန်ခိုး ကြောင့် ရေသတ္တဝါတို့အပေါ်တွင် အမြဲ အနိုင်ကျင့်လျက်ရှိသည်။ ထိုအခါ ရေသတ္တဝါတို့က မင်းနန္ဒာ အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ငမိုးရိပ်ကို သူတို့ မနိုင်နိုင်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် မင်းသားလေးကို သတ်ရန် ကြံစည်ကြသည်။

ထိုစဉ် ဒဂုံပြည့်ရှင် ဘုရင်ကြီးသည် သူ၏ဝန်ကြီးများကိုခေါ်၍ သူ၏သားတော် သန်လျင်သို့ ညအချိန်သွားရောက်နေမှုကို တားဆီးရန် တိုင်ပင်သည်။ နောက်နေ့သည် ဗေဒင်ပညာအလိုအရ မင်းနန္ဒာ အသက် ဆုံးရှုံးရမည်နေ့ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကြီးသည် ညစဉ် သားတော် သည် ငမိုးရိပ်မိကျောင်း အကူအညီဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူးကြောင်း သိရှိပြီးဖြစ်သဖြင့် ကြိမ်စကြာကို ဝှက်ထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ညတွင် မင်းနန္ဒာသည် ဒဂုံမှသန်လျင်သို့ ကူး ရန် ရေစပ်သို့ရောက်သောအခါ ငမိုးရိပ်ကို မျက်စိမျက်နှာမကောင်း စွာဖြင့် တွေ့ရသည်။ မင်းနန္ဒာမင်းသားလေးက အကျိုးအကြောင်း မေးသောအခါ “အရှင်သား ကျွန်ုပ်ကို မလိုလားသော မိကျောင်းတို့က ကျွန်ုပ်၏ထီးနန်းကို လုယူရန် ကြံစည်လျက်ရှိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယနေ့တွင် သန်လျင်သို့ မကူးပါရန် လျှောက်ထားရပါသည်” ဟု သတိပေးစကား ပြောလေသည်။ မင်းသားလေးမှာ ငမိုးရိပ်၏ သတိ

ပေးစကားကို နားမထောင်ချေ။ သူ့ချစ်သူ ရှင်မွေးလွန်း မင်းသမီးကို သာ တွေ့လိုလေသည်။

မင်းသားလေးမှာ တစ်ညလုံး မင်းသမီးလေးနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေပြီး မနက်အရုဏ်တက်တွင် ဒဂုံသို့ပြန်ရန် ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းလာ သည်။ ထိုစဉ် မိုးကောင်းကင်မှာ တိမ်မည်းများဖုံးအုပ်လျက် လေ မှာလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်လျက်ရှိသည်။ လေပြင်းတိုက်ခတ်မှု ကြောင့် မင်းသမီးလေးတို့နေရာ တောအုပ်တွင် သစ်ပင်အချို့ လဲပြု ကြသည်။ မင်းသမီးလေးက စိုးရိမ်သဖြင့် မင်းသားလေးအား ထိုတစ်ရက် သန်လျင်မှာပင် နေလိုက်ရန် တောင်းပန်သည်။

ထိုအခါ မင်းနန္ဒာမင်းသားက “သွားခွင့်ပြုပါ အချစ်ရယ်၊ တကယ်လို့ ဒီမုန်တိုင်းမှာ သေဆုံးရမယ်ဆိုရင် သေပါစေ၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ ခွဲလို့မရပါဘူး၊ သေပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ပြန်ပြီးဆုံကြမှာပါ” ဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းသမီးလေး တား ဆီးသည်ကို လက်မခံဘဲ မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ မြစ်ဆိပ်တွင် ငမိုးရိပ်သည် စိုးရိမ်စာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ “အရှင့်သား ယခုလို ရာသီဥတု ပြင်းထန်နေချိန်တွင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးရန် မသင့်ပါ” ဟု လျှောက်တင်သည်။ မင်းသားက ငမိုးရိပ် လျှောက် တင်ချက်ကို လုံးဝ လက်မခံချေ။ မင်းသားလေးသည် ခမည်းတော် မသိဒေအင် သန်လျင်ကိုလာရောက်ရခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဒဂုံကို မိုးလင်းမီ အရောက်သွားပြီး အဆောင်တော်တွင် ပြန်၍ ဟန်မပျက်နေလှဲသည်။ သို့သော် မင်းသားလေး၏ ရေသတ္တဝါများကိုနိုင်သော ကြိမ်စကြာ မှာလည်း ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးက သိမ်းဆည်းထားသောကြောင့် မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ရေလမ်းခရီးကို ယခုလို မုန်တိုင်းထန်ချိန်တွင် သွားရန်မသင့်ဟု ငမိုးရိပ်က တားမြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မင်းသားလေးကို တားမြစ်၍ မရသောကြောင့် ငမိုးရိပ်က မင်းသား လေးအား သူ၏အာခံတွင်းတွင် ဝင်ရောက်၍နေရန် ပြောဆိုပါ။